

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej v právnej veci žalobcu : **Ing. M. K.T.**, zastúpeného JUDr. M. K.S., proti žalovanej : **Sociálna poisťovňa – ústredie**, Ul. 29. augusta 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 223-6740/2007, 1107051349 zo 14. decembra 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/29/2008-64 z 12.februára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach. č. k. 6S/29/2008-64 z 12. februára 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovanej č. 223-6740/2007, 1107051349 zo 14. decembra 2007 **z r u š u j e** a vec jej vracia na ďalšie konanie.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 268,04 € k rukám jeho právneho zástupcu do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozhodnutia len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej uvedené v záhlaví tohto rozsudku, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie jej pobočky v Košiciach č. 300-4952/2007 z 26.9.2007 – ktorým rozhodla, že žalobca podľa § 85 v nadväznosti na § 8 zák.č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák.č. 461/2003 Z.z.“) nemá nárok na úrazový príplatok, nakoľko úraz, z titulu ktorého si uplatňuje nárok na úrazový príplatok ako dávku úrazového poistenia, nespĺňa definíciu pracovného úrazu podľa § 8 cit. zákona a tým nie sú splnené podmienky nároku na úrazový príplatok ustanovené v § 85 zák.č. 461/2003 Z.z. – a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v medziach žaloby dospel k záveru, že žalovaný správny orgán, vrátane prvostupňového, postupoval v súlade so zákonom, keď v prípade žalobcu rozhodol o nepriznaní úrazového príplatku. Podľa názoru krajského súdu, v danom prípade nie je možné aplikovať na pracovný úraz príslušné ustanovenia zákonníka práce, tobôž nie R 28/1980, pretože úraz v súvislosti s uplatnením práva podľa § 227 ods.1 písm. a/ zák.č. 461/2003 Z.z. je potrebné posudzovať výlučne podľa ustanovení § 8 ods. 1, ods. 4, ods. 5 písm. a/ až d/ cit. zákona. Uvedené ustanovenia žalovaná, ako aj prvostupňový správny orgán aplikovali na úraz, ktorý utrpel žalobca pri futbalovom zápase v rámci dlhodobých družobných stykov jeho zamestnávateľa s N.N.. Krajský súd uviedol, že žalovaná sa náležite vysporiadala aj s odvolacími námietkami žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu, ak pre priznanie úrazového príplatku neakceptovala ním predložený protokol zo 4.10.2007 vrátane dodatku v zmysle zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákonč. 124/2006 Z. z.“), ktorý spomína úraz žalobcu ako závažný pracovný úraz, pretože posledne označený zákon neupravuje poskytovanie úrazových dávok pri pracovných úrazoch, a preto správne uviedla žalovaná, že tento zákon nie je možné aplikovať pre účely posudzovania nároku žalobcu na úrazový príplatok. Krajský súd zdôraznil, že ani poukaz žalobcu na § 8 ods. 4 písm. b/ zák.č. 461/2003 Z.z. neobstojí a žalovaná správne poukázala na propozície medzinárodného družobného športového stretnutia medzi zamestnancami zamestnávateľa žalobcu a N.N. vo futbale z 18.5.2007, v zmysle ktorých si účastníci mali usporiadať

uvoľnenie z plnenia pracovných povinností individuálne, to znamená nie na príkaz zamestnávateľa. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalobca, ktorý pracuje ako vysokoškolský učiteľ Stavebnej fakulty T.T.S., nebol svojimi nadriadenými vyslaný na futbalový zápas, pri ktorom došlo k úrazu, ale naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca ani nepožiadaval o uvoľnenie na futbalový zápas, ani v evidencii dochádzky u jeho zamestnávateľa neuviedol čas odchodu z pracoviska na futbalový zápas, ktorý začal o 10.00 hodine. Preto aj podľa názoru krajského súdu žalovaná správne uzavrela, že žalobca sa na tejto športovej akcii zúčastnil z vlastnej iniciatívy. Uviedol tiež, že žalovaná sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadala so všetkými námietkami žalobcu, ktoré tento uviedol v odvolaní a zhodnotila ním predložené dôkazy v súlade so zákonom. Preto súd nemohol uznať za dôvodné nekonkrétne námietky žalobcu uvedené v žalobe, pretože žalovaná vychádzala zo správneho právneho posúdenia veci, zo správne a dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom rozhodnutie žalovanej bolo náležite odôvodnené ku jednotlivým bodom odvolania žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu a v konaní nebola zistená žiadna taká vada, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovanej. Pokiaľ žalobca v žalobe vzniesol ďalšie námietky, ktoré neuviedol odvolaní, súd uzavrel, že žalovaná na tieto námietky nemohla v rámci jej rozhodnutia objektívne reagovať, v ostatnom poukázal na správnosť dôvodov jej rozhodnutia. Súd vychádzajúc z rozhodujúceho skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia žalovanej, preskúmajúc ho v medziach žaloby, mal zato, že žalobou napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení o tom, že pri futbalovom zápase utrpel pracovný úraz z dôvodu, že sa ho zúčastnil na príkaz svojho zamestnávateľa, ale naopak z administratívneho spisu žalovanej a ňou vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca tým, že sa zúčastnil na futbalovom zápase, neplnil pracovné úlohy a táto akcia nebola ani v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, ako to má na mysli ustanovenie § 8 ods. 1, 4 a 5 zák.č. 461/2003 Z.z., a preto žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie, a to z dôvodov uvedených v ust. § 221 ods.1 písm. h), t.j. dôvod uvedený v § 205 ods.2 písm. a) O.s.p. a § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. a § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. (nakoľko poučenie krajského súdu nie je správne čo sa týka odôvodnenia odvolania). Žalobca uviedol, že na základe „Potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti G781939“ ošetrojúceho lekára MUDr. V. bol práceneschopný od 13.6.2007, pričom **lekár stanovil ako príčinu pracovný úraz**. Namietal, že žalovaná ani krajský súd sa s týmto dokladom, ktorý je založený v spise, nevysporiadali.

Zdôraznil, že ošetrojúci lekár príčinu práceneschopnosti (ďalej len „PN“) neurčoval v zmysle pracovnoprávných predpisov, ale predpisov o sociálnom zabezpečení, t.j. zák.č. 461/2003 Z.z. (§ 8 ods. 1, 4 a 5). Poukázal tiež, že podľa listu Sociálnej poisťovne č. 300-3538/2007, vybavuje K., z 8.8.2007 bola zamestnávateľovi T. adresovaná výzva na odstránenie nedostatku, spočívajúceho v tom, že po obdržaní „Oznámenia poistnej udalosti“ a „Záznamu o registrovanom pracovnom úraze“ bolo zo strany Stavebnej fakulty T.T. (teda nie zamestnávateľa) doručené písomné oznámenie o zamietnutí uvedeného pracovného úrazu. Fakulta však v zmysle §-u 23 ods. 1 písm. a) až f) a ods. 2 písm. a) až h) zákona o vysokých školách nemá právo vo veci konať, nakoľko jej oprávnenia sa týkajú taxatívne vymedzenej samosprávnej pôsobnosti. T. U. v súlade s ust. § 231 zák.č. 461/2003 Z.z. bola vyzvaná na odstránenie tohto rozporu a zaujatia jednoznačného stanoviska. Zamestnávateľ bol vyzvaný k doručeniu organizačného poriadku uskutočneného podujatia, pri ktorom došlo k poistnej udalosti a k preukázaniu toho, či uvedená športová aktivita, pri ktorej došlo k úrazu, vyplýva z predmetu činnosti zamestnávateľa a či jestvuje iná právna úprava, ktorá by ukladala povinnosť zamestnávateľa zabezpečovať účasť zamestnancov na takýchto aktivitách a výkon takýchto činností zamestnancovi. Uvedený doklad tvorí súčasť spisového materiálu.

Podľa odvolania žalobcu voči rozhodnutiu o nepriznaní úrazovej dávky č. 300-4952/2007, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 17.10.2007, k odvolaniu bol priložený „Protokol č. IKO-27-05-05-2.2/P-J42-07 zo dňa 04.10.2007“, vrátane „Dodatku k protokolu č. IKO- 27-05-2.2/P-J42-07 zo dňa 04.10.2007“ vyhotovený dňa 10.10.2007 a vyjadrenie zamestnávateľa teda T.T. a nie Stavebnej fakulty pod označením „Protokol č. IKO-27-05-2.2/P J42-07-vyjadrenie“ z 08.10.2007, ktoré musia tvoriť súčasť spisového materiálu správneho orgánu (nakoľko boli priložené k odvolaniu). Z uvedených dokladov vyplýva, že úraz sa stal v objekte zamestnávateľa. Príčina úrazu a úrazový dej boli spracované na základe informácií poškodeného, ďalej za organizátora PaeDr. V.V.aDoc. M.M., CSc, vedúcej katedry na S.F.T.T.S. a Záznamu o pracovnom úraze. Obsah protokolu bol prerokovaný štatutárnym zástupcom T.T. v K. Dr.h.c. Prof. Ing. A.A., CSc., rektorom T.T.. Úraz bol posúdený ako závažný pracovný úraz. Zamestnávateľ vo svojom vyjadrení uviedol, že opätovne prešetril a prehodnotil všetky podklady a stanoviská zainteresovaných zamestnancov, ktoré boli vykonané v súvislosti s poškodením zdravia žalobcu a vzhľadom na zistené skutočnosti berie zamestnávateľ na vedomie zistenie protokolu č. IKO-27-05-2.2/P-J42-07, v ktorých sa uvádza, že vyšetrovaná udalosť je závažným pracovným úrazom. Žalobca zdôraznil, že toto je relevantné právne stanovisko zamestnávateľa, ktorý bol aj

organizátorom podujatí v rámci spolupráce družobných stykov univerzít z K. a M. Tieto doklady, ktoré musí obsahovať spisová dokumentácia správneho orgánu, spochybňujú ustálenie skutkového stavu žalovaným, ale aj súdom prvého stupňa, ako aj právne posúdenie veci. Žalobca zdôraznil, že správny orgán namiesto toho, aby na základe uvedených skutočností správne a dôkladne ustálil skutkový stav veci, pričom v rozhodnutí, ktoré je napadnuté, doslovne závery postavil na nesprávnych skutkových tvrdeniach, že „zamestnávateľ úraz poškodeného neuznal ako pracovný“, čo preukazuje listom Stavebnej fakulty č. 102/2007 zo dňa 15.6.2007, podľa ktorého nebol poškodený vyslaný na akciu, čo je vo veci právne irelevantné, nakoľko zamestnávateľom v tomto prípade nie je Stavebná fakulta, ale T. U. a jej štatutárny zástupca úraz za pracovný uznal a T. U. bola organizátorom podujatia, pri ktorom došlo k úrazovému deju. Žalobca zdôraznil, že správny orgán mu rozhodnutím nepriznal nárok na úrazový príplatok s tým, že úraz, ktorý sa stal poškodenému nie je pracovným úrazom, a to vychádzajúc z dokladov predložených údajne zamestnávateľom poškodeného (oznámenie poistnej udalosti z 13.6.2007, záznam o úraze z 13.6.2007), v ktorých je uvedené, že zamestnávateľ nepovažuje úraz poškodeného za pracovný v zmysle v § 8 zák.č. 461/2003 Z.z. Správny orgán, ale aj súd prvého stupňa podľa žalobcu nesprávne ustálili skutkový stav v tom, že doklady, na ktoré sa žalovaný odvoláva a z ktorých napadnuté rozhodnutie vychádza, t.j. „Oznámenie poistnej udalosti zo dňa 13. júna 2007“ a „Záznam o úraze zo dňa 13.6.2007“ boli prerobené dodatočne nie zamestnávateľom, ale „Stavebnou fakultou“, o čom svedčí už uvedený list č. 300-3538/2007 z 08. 08.2007 Sociálnej poisťovne, pobočka Košice. A teda pri ustálení skutkového stavu správny orgán vychádzal zo záverov, prejavu vôle subjektu, ktorý nie je oprávnený konať, pričom prejav vôle subjektu, ktorý je oprávnený konať, nevzal vôbec v úvahu. Súd prvého stupňa, ale v podstate aj správny orgán pri ustálení skutkového stavu vychádzali ďalej z dokladov (list č. 99/2007 zo dňa 13.6.2007, list č. 102/2007 z 15.6.2007 a ďalšie listy zo dňa 15.6.2007), ktoré údajne predložil zamestnávateľ, čo však nie je pravdou a z ktorých mali vyplývať skutočnosti, pre ktoré zamestnávateľ neuznal pracovný úraz, pričom **osoby, ktoré ich predkladali za Stavebnú fakultu nemali zákonné, ale ani iné zmocnenie konať v mene zamestnávateľa**. Žalobca ďalej dôvodil, že krajský súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia, že skutočnosti uvedené v odvolaní nie je možné akceptovať pre účely priznania úrazovej dávky i napriek tomu, že v predloženom protokole IKO je úraz poškodeného definovaný ako závažný pracovný úraz. Uvedené však už samo osebe, ale aj v kontexte s inými dokladmi v spise, ale aj skutočnosťami uvedenými v odvolaní poukazuje na nedostatočné zistenie skutkového stavu veci správnym orgánom. Správny orgán pri svojom

rozhodnutí musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci (materiálnej pravdy) a mal obsahovať také podklady pre rozhodnutie, ktoré by mu umožnili zistiť presne a úplne skutkový stav veci. Žalobca uviedol, že vzhľadom na nesprávne, neúplné skutkové zistenia došlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

Žalobca zdôraznil, že v zmysle § 8 ods. 1 zák.č. 461/2003 Z.z. pracovným úrazom je poškodenie zdravia, alebo smrť fyzickej osoby spôsobené nezávisle od jej vôle krátkodobým, náhlým a násilným pôsobením vonkajších vplyvov, ktoré zamestnanec uvedený v § 4 utrpel pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh alebo služobných úloh a pri odvracaní škody hroziacej zamestnávateľovi. Plnenie pracovných úloh alebo služobných úloh podľa odsekov 1 a 2 cit. ust. je jednak:

- výkon pracovných povinností vyplývajúcich z pracovného pomeru,
- ale aj iná činnosť vykonávaná na príkaz zamestnávateľa.

Žalobca podotkol, že činnosť, pri ktorej došlo k pracovnému úrazu, je činnosť organizovaná nie na súkromnej, odborárskej, či nejakej športovej báze, ale ide o činnosť realizovanú dlhé roky každoročne zamestnávateľom, kde okrem prednášok, seminárov, pracovných stretnutí a spoločenských stretnutí je organizované aj športové zápolenie. Zamestnávateľ tento úraz uznal za úraz pracovný štatutárnym orgánom. Uznal teda aj to, že činnosť bola realizovaná na príkaz zamestnávateľa. ***Odlíšné stanovisko fakulty, bez právnej subjektivity*** a v zmysle zákona bez právomoci konať v mene zamestnávateľa ***nemá právnu relevanciu***. Nemalo byť vôbec brané v úvahu a nemohlo byť podkladom rozhodnutia správneho orgánu. Takže správny orgán sa nemohol náležite vysporiadať s odvolacími námietkami (tieto je nutné posúdiť podľa obsahu).

Žalobca tiež uviedol, že je pravdou, že rozhodujúci bol skutkový stav v čase vydania napadnutého rozhodnutia, avšak tento bol nesprávne zistený. Pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd mal prihliadnúť na uvedené vady, lebo tieto mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Dokazovanie správneho orgánu nesmerovalo k úplnému, správne zisteniu stavu, ani k tomu aby spoľahlivo bol zistený stav veci, nakoľko správny orgán v prípade rozporov mal vykonať ďalšie dokazovanie. Žalovaná sa nevysporiadala ani so všetkými námietkami žalobcu a nezhodnotila ním predložené dôkazy. Pokiaľ žalobca vzniesol ďalšie námietky, ktoré neboli uvedené v odvolaní, súd síce ustálil, že nemohli byť predmetom preskúmania a že žalovaný nemohol na ne reagovať objektívne,

avšak aj tieto poukazujú na dôvodnosť iného rozhodnutia správneho orgánu. Z uvedeného dôvodu žalobca žiadal o vydanie rozhodnutia podľa ust. §-u 250ja ods. 3 O.s.p. a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie žalovanej zo 14.12.2007 vrátane prvostupňového rozhodnutia jej pobočky Košice z 26.9.2007, zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby žalovanej bola uložená povinnosť nahradiť mu trovy konania, ktoré riadne špecifikoval, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. K argumentom žalobcu uviedla, že **čo sa týka určenia zamestnávateľa žalobcu**, nepopiera skutočnosť, že zamestnávateľom je T. K., čo aj uviedla vo svojom rozhodnutí. Zdôraznila však, že v spisovej dokumentácii sa nachádza dohoda o zmene pracovných podmienok uzatvorená dňa 5.6.2006 medzi zamestnávateľom T. K., Stavebná fakulta, zastúpeným prof. Ing. S.S., CSc, dekanom a žalobcom. Z uvedeného vyplýva, že Stavebná fakulta je oprávnená konať v pracovnoprávných vzťahoch v mene T. K.. Podľa pracovnej náplne žalobcu z 28.4.2002 je jeho pracoviskom Katedra technológie stavieb a stavebných látok Stavebnej fakulty T. K.. List, na ktorom je pracovná náplň uvedená, má hlavičku „T. U. v K., Stavebná fakulta“. Nie je teda pravdivé tvrdenie žalobcu, že vyjadrenia zástupcov Stavebnej fakulty T. K., vrátane priamych nadriadených zamestnancov žalobcu ohľadom jeho úrazu nie sú právne relevantné. Čo sa týka stanoviska samotnej T. K. k úrazu žalobcu, poukázala na list T. K. č. 217/190601/2007 zo dňa 29.10.2007, podpísaný Ing. M.M., povereným výkonom funkcie kvestora, v ktorom je citované vyjadrenie k protokolu IKO. V tomto liste je zdôraznené, že T. K. iba „berie na vedomie zistenia z protokolu IKO, že úraz navrhovateľa je závažným pracovným úrazom v zmysle § 17 ods. 4 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z., ale nemení svoje stanovisko, ktoré vyjadrila Stavebná fakulta: „trváme na tom, že sa nejedná o pracovný úraz pri plnení pracovných úloh ani o inú činnosť vykonávanú pri plnení pracovných úloh ani o inú činnosť vykonávanú na príkaz zamestnávateľa, nakoľko menovaný sa uvedeného športového podujatia zúčastnil bez jeho predchádzajúceho príkazu“. Argument žalobcu, že Inšpektorát práce Košice uznal jeho úraz za závažný pracovný úraz podľa § 17 zákona č. 124/2006 Z. z., nie je pre riešenie problematiky poskytovania úrazových dávok relevantný. Aj v napadnutom rozhodnutí je uvedené, že inšpektoráty práce v zmysle zákona č. 124/2006 Z.z. vyšetrujú tie úrazy, ktoré je zamestnávateľ povinný evidovať a registrovať. Zákon č. 124/2006 Z. z. neupravuje poskytovanie úrazových dávok pri pracovných úrazoch, toto poskytovanie upravuje zák.č. 461/2003 Z.z.. Z uvedeného vyplýva, že v prípade posudzovania nároku

žalobcu na úrazový príplatok nemožno aplikovať zákon č. 124/2006 Z.z., ale je potrebné vychádzať iba zo zák.č. 461/2003 Z.z.. Žalovaná záverom zdôraznila, že skutočnosť, že zamestnávateľ neuznal poškodenie zdravia žalobcu vzniknuté pri športovej činnosti za pracovný úraz, je plne v súlade so stanoviskom odboru sociálneho poistenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ktorý v liste č. 3303/2007-1/41 z 2.4.2007 vyjadril názor, že pracovným úrazom pre účely sociálneho poistenia nie je úraz, ktorý zamestnanec utrpel pri športových aktivitách, ktoré zamestnávateľ organizuje. Zamestnávateľ koná nad rámec svojich právomocí, ak nariaďuje svojim zamestnancom účasť na takýchto akciách a činnostiach. Z uvedeného vyplýva, že aj keby zamestnávateľ prikázal žalobcovi zúčastniť sa športového podujatia a uznal by úraz žalobcu za pracovný, Sociálna poisťovňa by takéto stanovisko neakceptovala a úrazové dávky by žalobcovi nepriznala.

Žalobca na písomné vyjadrenie žalobkyne reagoval rozsiahlym písomným podaním, v rámci ktorého uviedol, že žalovaná v danom prípade si nedala ani za námahu zistiť skutkový stav veci a vec posúdila fakticky ako nejakú zrejme súkromnú iniciatívu zamestnancov T.T. K. v rámci družobných vzťahov. Organizátorom podujatia však bol zamestnávateľ, ktorý v rámci každoročných stretnutí a družobných podujatí dvoch univerzít, a to T.T. v K. a N.N. zabezpečoval družobné stretnutia, súčasťou ktorých boli semináre, čo vlastne zodpovedá aj „Oznámeniu poistnej udalosti“ zo dňa 13.06.2007 bod 11. K uvedeným skutočnostiam navrhol vykonať dôkazy. Zdôraznil, že zamestnávateľ k zabezpečeniu športovej časti tohto podujatia – stretnutia dokonca vydal vnútorné pokyny „PROPOZÍCIE“ dňa 18.05.2007, pričom predsedom organizačného výboru mal byť Mgr. M.M. a členom organizačného výboru, sekcia futbal PaeDdr. V.V.. Žalobca oboch týchto zodpovedných zamestnancov zamestnávateľ a navrhol vypočuť. Zamestnávateľ dokonca v deň úrazu žalobcovi uznal výkon práce – plnenie pracovných úloh, za ktoré mu poskytol mzdu (plat), a teda nie náhradu mzdy ako v prípade uvoľnenia zamestnanca z výkonu práce pri prekážkach. Zároveň v uvedený deň, kedy došlo k úrazu, zamestnávateľ žalobcovi nevykázal neospravedlненú absenciu, bez náhrady mzdy, ale poskytol mu plnú mzdu (plat) za celý deň výkonu práce. Uvedené znamená, že aj takto fakticky uznal zamestnávateľ plnenie pracovných úloh, resp. úloh v priamej súvislosti s nimi u zamestnanca v zmysle § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z.z.. Nesprávne sú zistenia správneho orgánu v tom, že zamestnávateľ neuznal poškodenie zdravia žalobcu vzniknuté pri športovej udalosti za pracovný úraz, pričom toto **neuznanie fakticky vykonal nie zamestnávateľ, ktorým je T. U. v K., ale len vedúci jej organizačnej zložky bez právnej subjektivity, a to Stavebnej fakulty.**

Zamestnávateľ však úraz fakticky uznal za pracovný, o čom svedčí stanovisko a vyjadrenia rektora (ktorý má oprávnenie konať v mene zamestnávateľa) k protokolu a dodatku, ktoré sú uvedené medzi listinnými dôkazmi. Inšpektorát práce Košice na základe šetrenia a záverov uvedených v Protokole o vyšetrení príčin závažného pracovného úrazu č. IKO-27-05-2.2/P-J42-07 zo dňa 04.10.2007 podľa §-u 7 ods. 3 písm. b) v nadväznosti na § 14 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce, ustálil, že vyšetovaná udalosť je závažným pracovným úrazom i podľa § 17 ods. 4 písm. a) zákona č. 124/2006 Z.z. Závažným pracovným úrazom bola spôsobená ujma na zdraví, pri ktorej predpokladaná, resp. skutočná dĺžka pracovnej neschopnosti je najmenej 42 dní. Tento dôkaz vôbec nie je právne irelevantný, ako sa ho snaží prezentovať žalovaná, nakoľko pracovný úraz je úraz definovaný v § 195 ods. 2 Zákonníka práce (zákon č. 311/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov) a v § 8 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. zhodne (obdobne aj v ďalších predpisoch o služobných pomeroch). Inšpektorát práce pri posudzovaní úrazu ako úrazu pracovného vychádzal práve z uvedených ustanovení a z použitia zákona č. 124/2006 Z.z. a zákona č. 125/2006 Z.z., ktoré vymedzujú jeho pôsobnosť a kompetencie ako aj povinnosti zamestnávateľa pri vzniku pracovných úrazov. Je zarážajúce, že žalovaný viedol korešpondenciu nie so zamestnávateľom, resp. osobami oprávnenými konať v mene zamestnávateľa, ale so zamestnancami organizačnej zložky, ktorá navyše nemá ani právnu subjektivitu, a teda ani spôsobilosť vo veci konať - vid' k tomu nejaký list povereného riaditeľa Ústavu technológií, ekonomiky a manažmentu v stavebníctve zamestnávateľa prof. Ing. I.I., CSc. z 15.6.2007, ďalej doc. Ing. M.M., CSc., vedúcej katedry technológie stavieb z 15.6.2007 atď., pričom je jasné, že ich o tieto listy nikto nežiadal, najmä nie žalovaná. Žalovaná však právne relevantnému úkonu rektora T.T. v K. vyjadrenému v prípise „Protokol č. IKO-27-05-2.2/P-J42-07 – vyjadrenie“ z 8.10.2007, kedy T. U. opätovne prešetrila a prehodnotila všetky podklady a stanoviská zainteresovaných zamestnancov, ktoré boli vykonané v súvislosti s poškodením zdravia žalobcu vzhľadom na zistené skutočnosti zobrala na vedomie zistenia protokolu č. IKO-27-05-2.2/P-J42-07, v ktorých sa uvádza, že vyšetovaná udalosť je závažným pracovným úrazom v zmysle ust. § 17 ods. 4 písm. a) zák.č. 124/2006 Z.z. s tým, že tomu neprikladá význam a nebrala tiež vôbec do úvahy zistenia obsiahnuté v časti F ďalšie dôležité skutočnosti Protokolu č. IKO-27-052.2/P-J42-07 zo 4.10.2007, ktoré zamestnávateľom boli potvrdené. Podľa zistenia žalobcu niektoré dokumenty zo strany organizačnej zložky zamestnávateľa Stavebnej fakulty boli dodatočne upravované, čo je možné potvrdiť výpoveďami svedkov. Pokiaľ žalovaná argumentuje tým, že napadnuté rozhodnutie vydala na základe ustálených dôkazov (objektívnych), napr. stanoviská rektorátu

T.T. K. a zamestnávateľa, ktoré si Sociálna poisťovňa, pobočka Košice pred vydaním svojho rozhodnutia vyžiadala, tieto sú z 5.9.2007, teda z obdobia kedy nebol ustálený (objektívne) stav veci a uzavreté vyšetrowanie príčin o vzniku pracovného úrazu, pričom ide o vyjadrenia subjektov neoprávnených konať v mene zamestnávateľa. V danej veci sú produkované zrejme podvrhy dokumentov, alebo účelovo upravované dokumenty, lebo v liste por. č. 218/190601/2007 zo dňa 08.10.2007 pod označením „Protokol č. IKO-27-052.2/P-J42-07 – vyjadrenie“ podpísaným prof. Ing. Č., CSc, rektorom je stanovisko zamestnávateľa už vyššie prezentované, kde zamestnávateľ vzal na vedomie, že vyšetrowaná udalosť je závažným pracovným úrazom. Dôkaz, na ktorý sa odvoláva žalovaný, je prezentovaný dôkaz list pod nižším poradovým číslom č. 217/1900601/2007, avšak s vyšším dátumom podania zo dňa 29.10.2007, čo je zjavný nezmysel alebo podvrh, podľa ktorého zamestnávateľ trvá údajne na tom, že sa nejedná o pracovný úraz pri plnení pracovných úloh. Vzhľadom k tomu je nutné zvážiť potrebu znaleckého dokazovania ohľadne pravosti tejto listiny, ktorej originál nech žalovaný predloží do spisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach žaloby a v rozsahu odvolania žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je opodstatnené. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31. mája 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou súdu prvého stupňa bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovanej, ktorým potvrdila rozhodnutie svojej pobočky v Košiciach č. 300-4952/2007 z 26.9.2007 – ktorým rozhodla, že žalobca podľa § 85 v nadväznosti na § 8 zák. č. 461/2003 Z. z. nemá nárok na úrazový príplatok, nakoľko úraz, z titulu ktorého si uplatňuje nárok na úrazový príplatok ako dávku úrazového poistenia, nespĺňa definíciu pracovného úrazu podľa § 8 zák.

č. 461/2003 Z. z. a tým nie sú splnené podmienky nároku na úrazový príplatok ustanovené v § 85 zák. č. 461/2003 Z. z..

V konaní o posudzovanej veci bolo povinnosťou správnych orgánov – ako žalovanej tak i prvostupňového správneho orgánu – zachovať zákonný postup, ktorý je upravený **v tretej časti zákona č. 461/2003 Z.z.**

Podľa ust. § 195 ods. 1 cit. zákona organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby **presne a úplne zistila skutočný stav veci** a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie.

Podľa ust. § 195 ods. 2 **podkladom na rozhodnutie** sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti.

Podľa ust. § 195 ods. 3 organizačná zložka Sociálnej poisťovne pri posudzovaní veci **objasňuje rovnako dôsledne všetky rozhodujúce skutočnosti** bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa ust. § 196 ods.1 **dôkazom je všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočného stavu veci**, najmä výpovede účastníkov konania a vyjadrenia účastníkov konania a svedkov, odborné posudky, znalecké posudky, správy, listiny, vyjadrenia a potvrdenia iných fyzických osôb a právnických osôb. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo skutočnosti známe z činnosti Sociálnej poisťovne.

Podľa ust. § 196 ods. 6 **účastník konania je povinný navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení**. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodne, ktoré z dôkazov sa vykonajú. Organizačná zložka je povinná vykonať aj iné dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhlí, ak sú potrebné na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci.

Podľa ust. § 218 ods.1 **odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu**. Ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovanej, odvolací súd zistil, že správne orgány v posudzovanej veci v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami dôsledne nepostupovali.

Predovšetkým žalovaná, ktorej povinnosťou bolo v súlade s ust. § 218 ods.1 zák.č. 461/2003 Z.z. preskúmať napadnuté rozhodnutie pobočky v celom rozsahu, sa uspokojila so závermi tohto rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nezodpovedá náležitostiam v zmysle ust. § 209 ods. 4 zák.č. 461/2003 Z.z. a vo veci rozhodla bez zadováženia dostatočných podkladov, v dôsledku ktorej skutočnosti je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôkazov.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Súdny v správnom súdnictve preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 10 O.s.p.) a ich úlohou nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov.

Z týchto dôvodov odvolací súd zamietajúci prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovanej, viazanej právnym názorom odvolacieho súdu, o uplatnenom nároku žalobcu, po zadovážení dostatočných podkladov pre rozhodnutie, opätovne rozhodnúť.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že v novom rozhodnutí bude povinnosťou žalovanej vysporiadať sa aj s námietkami žalobcu, ktoré uviedol v odvolaní a tiež so skutočnosťou, že v priebehu odvolacieho konania došlo k zásadnej zmene stanoviska zamestnávateľa žalobcu, ktorý uznal, že žalobca dňa 5.6.2007 utrpel pracovný úraz.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 250k ods.1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu **trov konania v sume 268,04 €**. Priznané trovy pozostávajú z trov právneho zastúpenia žalobcu advokátom v prvostupňovom a v odvolacom konaní.

Trovy prvostupňového konania tvorí tarifná odmena vypočítaná podľa § 11 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) za 3 úkony právnej služby /príprava a prevzatie vecí, spísanie žaloby, stanovisko k vyjadreniu žalovaného/ vo výške po 48,63 €, t.j. spolu 145,88 € s paušálnou náhradou vo výške 6,31 € /§ 16 ods.3 cit. vyhlášky/, t.j. spolu v sume 18,92 €. **Trovy prvostupňového konania** predstavujú sumu **164,80 €**.

Priznané **trovy odvolacieho konania** pozostávajú z trov právneho zastúpenia žalobcu advokátom v odvolacom konaní a tvorí ich tarifná odmena vypočítaná podľa § 11 ods. 1 vyhlášky za 1 úkon právnej služby /písomné vyjadrenie k odvolaniu/ vo výške 53,49 € s paušálnou náhradou vo výške 6,95 € /§ 16 ods.3 cit. vyhlášky/, spolu vo výške **60,44 €**.

Nakoľko právny zástupca žalobcu súdu preukázal, že je platiteľom DPH, v súlade s ust. § 18 ods. 4 vyhlášky mu priznaná odmena vo výške **225,24 €** bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 19%, t.j. o **sumu 42,80 €**. Trovy právneho zastúpenia žalobcu v predmetnej veci potom predstavujú **celkovú sumu 268,04 €**.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. mája 2010

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková